

Punt de vista

Fernando Cordero

Religiós dels Sagrats Cors i periodista

Sant Francesc de Sales, amb el «llibre d'estil» de l'Evangeli

El pare de sant Francesc de Sales cavil·lava que, amb la formació que havia proporcionat al seu fill jove, juntament amb les influències i prestigi, tenia pràcticament la vida ben resolta. Per deixar-ho tot ben lligat fins i tot havia buscat una promesa al seu primogènit per quan tornés al castell familiar, després de la seva etapa d'estudis a París i Pàdua. Al progenitor gairebé li agafa un atac quan l'hereu li planteja la vocació sacerdotal.

Malgrat els plans paterns dissenyats, el camí de Francesc tenia un altre rumb: el de la senzillesa, l'honradesa i la veritat. Quan ja era bisbe, el rei va voler influir perquè es canviés a una diòcesi més important. Novament Francesc opta per quedar-se a la seva diòcesi de muntanya perquè era més pobre i necessitada.

Francesc de Sales ens parla als periodistes, escriptors i comunicadors d'avui dia amb l'exemple de la seva vida. Hem d'optar per una formació sòlida, consistent, en aprenentatge i renovació constant, amb una profunda actitud d'honradesa i humilitat, practicant el servei a la ciutadania amb transparència i veritat. L'honradesa ens ha de dur a la recerca del contrast a l'hora de sondejar les fonts i esmentar-les. Els interessos del periodista cristià no són els interessos de cap empresa, per la qual cosa el millor llibre d'estil ha de ser l'Evangeli, una font d'inspiració autèntica i full de ruta.

En una societat global, en la qual continuament ens veiem sorpresos per influències, arribismes i desig descarat de poder, Francesc de Sales ens mostra que el valor veritable està a ser fidels a les opcions que neixen en el més intern que, sovint, mostren la

frescor genuïna de l'ésser humà cridat a ser imatge del Creador.

Informar amb honradesa i veritat, poden dur a la creu, al sofriment i al martiri. Ja ho deia el nostre sant patró i bisbe de Ginebra: «El camí més segur de la vida espiritual el trobem en aquestes floretes que neixen als peus de la creu: la humilitat, la senzillesa i la dolçor del cor.» Aquestes virtuts neixen, no ho oblidem, al peu de la creu. La nostra professió ens condueix a la creu, quan el nostre compromís per la veritat i el servei són fermes i decidits, sense deixar-nos seduir pel que és políticament correcte o establert. L'Evangeli ens dona perspectives d'alta volada de llibertat. Com diu Mn. Cinto: «Jo alçava la maneta a les estrelles.» Un bell exercici del cor.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

La desesperació

Heus ací un tema que no havia tractat mai. Me l'han suscitat les reflexions del capítol d'un llibre sobre la vida espiritual contemplativa. Unes reflexions breus i originals. El títol ja subjuga: «Humilitat contra la desesperació.» La relació entre totes dues actituds esdevé clara.

En efecte, l'autor escriu clarament: «La desesperació és l'extrem absolut de l'amor propi.» Com s'arriba a la desesperació? «Quan un home, deliberadament, es gira d'esquena a tot ajut de qui sigui per tastar el luxe amargant de saber-se perdut.»

Un advertiment notable: «En cada home hi ha amagada una arrel de desesperació, perquè en cada home hi ha l'orgull que vegeta i treu ufana en males herbes i flors metzinoses de pietat de si mateix, tan aviat com els nostres recursos ens fallen.» Els recursos ens fallen tantes vegades! Deducció: «Tots estem poc o molt subjectes al descoratjament i a la desesperació.»

Continuo transcrivint: «La desesperació és l'última evolució d'un orgull tan gran i tan enrevenat que escull l'absoluta misèria de la damnació abans d'acceptar la felicitat de les mans de Déu i, per tant, reconèixer que Ell és damunt nostre i que no som capaços d'acomplir tots sols el nostre destí.»

El contemplatiu, ara, ens dona la clau exacta: «... Un home vertaderament humil no es pot desesperar, perquè en l'home humil ja no hi ha res de semblant a la pietat de si mateix.» I rebla el clau: «És quasi impossible de sobrevalorar el preu de la veritable humilitat i el seu poder en la vida espiritual.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Continuant amb la custòdia (2)

Ho vaig sentir per televisió, en fa més de 30 anys: la joventut d'avui tendeix a establir múltiples relacions febles. No ho he tornat a sentir, però ho hem comentat moltes vegades, sense que ningú no ho desmenteixi. Sembla innocent, però és la constatació d'una pobresa espiritual general de la nostra cultura actual.

Quan sento parlar els nois i els més grans, sembla que tothom té molts amics i després, comentant amb certa seriositat la realitat, un s'adona que és tot al contrari. La majoria de contemporanis pateixen aïllament, manca de comunicació, mancança total d'ajuda íntima.

Quin discurs que he fet per justificar el meu interès per parlar d'alguns franciscans que he conegut a la custòdia franciscana de Terra Santa. Llegeixo al llibre de Tobit (12,7) «És bo de guardar el secret d'un rei, però les obres de Déu cal descobrir-les i proclamar-les com es mereixen.» I també dels homes bons, hi afegiria jo, sense voler rectificar la Bíblia. La setmana passada em vaig referir a fra Ovidi. El nostre amic va morir abans del que s'esperava. Amb altres també hem viscut una amistat que no era només simpatia. I deixant els difunts em referiré a frares que viuen a Terra Santa. Parlaré breuement de fra Rafael Dorado, un sevillà molt alegre i amable.

Vam iniciar una amistat gràcies a un petit problema. Érem a Natzaret i no teníem lloc per dormir. Ell ens va orientar i ens va ajudar amb eficàcia. La llavor de l'amistat ja estava posada. Ens va facilitar la celebració de la missa i ell mateix ens va acompanyar en un altre viatge. Es tractava de la cripta de la casa de la Sagrada Família, que estava tancada i barrada per a gairebé tothom. El lloc era tan evocador, que ho vaig fer de genolls. En un altre viatge, com que era època de vacances, a Jerusalem no hi vam trobar cap amic. Pregava Déu que fos acollit com faig jo amb qui ve a casa meua. Baixàvem amb autobús cap al sud. Vaig sentir que algú parlava castellà, vaig parar l'orella i vaig descobrir de qui era la veu. Vaig interrompre per preguntar i era fra Rafael. Gràcies a Déu! Vam anar junts i, per segona vegada, vaig celebrar la missa al Gbel Musa i vam gaudir de moltes facilitats pel trajecte perquè era molt afable. Un té la sensació que tots els beduïns de la península són amics seus. Quantes coses que podria explicar! Més de quaranta anys donen per a molt. Quantes visites, entrevistes i viatges he fet amb ell, que d'altra manera no hauria fet! Va fer 80 anys al desert amb alguns de nosaltres en un altre viatge, i d'això fa uns quants anys. Per a ell no ha perdut l'atractiu i s'escapa al desert sempre que pot. La seva sensibilitat artística és exquisida i per això va pertànyer durant un temps a la comissió d'art de la custòdia. Som molt diferents de temperament, de procedència i de formació. La nostra amistat no és només simpatia. Un pensa en Jesús quan diu als seus deixebles: «Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo; a vosaltres us he dit amics.»